

nationale Arbejdsorganisation vil der sommetider opstaa Uoverensstemmelser og Konflikter, og fuld Enighed om Synspunkterne kan aldrig forventes. Ikke desto mindre er jeg overbevist om, at Organisationens Betydning og Stabilitet vil tage til i samme Omfang, som det er muligt at etablere et virkeligt Samarbejde mellem de tre Grupper (Regeringerne, Arbejdsgiverne og Arbejderne). Konventioner, Henstillinger og Resolutioner, der vedtages af Konferencen, vil altid have en stærk moralsk Vægt, hvis de vedtages af alle Grupper. Det er derfor mit Haab, at alle Grupperne i Fremtiden vil samarbejde saa snævert som muligt til Gavn for den sociale Udvikling, som er vor Organisations sande Maal.«

Direktør Ørsted indledte med at takke for den klare Oversigt, der var givet i Rapporten. Arbejdsorganisationen befandt sig i en kritisk Situation, og hvis den skal overleve og udføre nyttige Gerninger, maa Organisationens Statutter og Arbejdsform tilpasses til de nye Forhold, under hvilke vi lever.

Direktør Ørsted nævnte dernæst Betydningen af Philadelphia-Deklarationen og udtalte, at Arbejdsgiverne, der havde tiltraadt Deklarationen under Krigen, efter denne i Handling havde bevist, at de havde til Hensigt loyalt at samarbejde til dens Virkeliggørelse. »Den internationale Arbejdsorganisation har«, fortsatte Direktør Ørsted, »ikke Ansvar for Løsningen af de økonomiske Problemer, men den rette Løsning af Beskæftigelsens sociale Problemer er afhængig af de økonomiske Forholdsregler, der træffes, saaledes som det ogsaa fremgaar af Rapporten om Opretholdelse af en høj Beskæftigelsesgrad under den industrielle Genopbygning og Genopstilling.« Direktør Ørsted anerkendte, at Regeringernes Indgrib i de nationale økonomiske Systemer under Krigen var uundgaelige og ogsaa i et vist Omfang maaske vilde være nødvendige, »indtil vi har fundet vor Vej ud af den nuværende kaotiske Tilstand, men efter min Mening er Idealet stadig Frihed paa dette Felt saa vel som andetsteds, fri Foretagsomhed og fri Handel.«

Direktør Ørsted udtalte sluttelig Haabet om, at Arbejdsorganisationen vil overvinde alle de Vanskeligheder, som den staar overfor, og at den vil være i Stand til at faa vedtaget et stort Antal af sine Konventioner og Henstillinger, og hvad mere er, at sikre sig, at de efterleves af alle Medlemsstaterne.

I sit Svar til Deltagerne i Debatten rettede Arbejdsbureauets Direktør først en Tak til Frankrig som Værtslandet og til de øvrige Stater, som gennem Krigen Aar havde sluttet op bag Den internationale Arbejdsorganisation. Direktøren betragtede Arbejdsorganisationens Fremtid med Optimisme og understregede overfor Spørgsmaalet om den svigtende Tilslutning til de af Arbejdskonferencerne vedtagne Konventioner, at Mellemkrisperioden havde været præget af økonomiske og politiske Kriser, hvilket kunde forklare, at der navnlig i den sidste Halvdel af Perioden var ringere Tilslutning end i den første Halvdel.

2. Opretholdelse af en høj Beskæftigelsesgrad under den industrielle Genopbygning og Genomstilling.

Spørgsmaalet henvistes til en Komite, der afgav Indstilling til Konferencen om Vedtagelse af en Resolution om Opretholdelse af fuld Beskæftigelse under den industrielle Genrejsnings- og Omlægningsperiode. Denne Resolution vedtoges enstemmigt af Konferencen.

I Resolutionens Indledning omtales De forenede Nationers Pakt, Den internationale Valutafonds og Den internationale Banks Statutter og disse Bestemmelseres Stilling til den internationale Beskæftigelsespolitik. Dernæst understreges Vigtigheden af, at Regeringerne fastlægger et beskæftigelsesmæssigt Efterkrigs-